

Virgil Gheorghiu

© Editura Agaton

Orice reproducere, integrală sau parțială, a acestei cărți,
se poate face doar cu acordul scris al editorului.

Distribuție prin Asociația Pentru Isihasm (Editura Agaton)
OP 1, CP 10, 505200 Făgăraș, jud. Brașov (str. Nicovalei 15)
tel./fax: 0268211290; 0740.798366; e-mail:
cartea.ortodoxa@gmail.com

www.agaton.ro ; www.rugulaprints.go.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GHEORGHIU, VIRGIL

Ochiul american / Virgil Gheorghiu ; trad.: Luminița Ceica. - Făgăraș
: Agaton, 2013

ISBN 978-973-1981-46-8

I. Ceica, Luminița (trad.)

28

Lucrare executată la Imprimeria „ARDEALUL” Cluj
B-dul 21 Decembrie nr. 146 Cluj-Napoca
Tel.: 0264-413871 Fax: 0264-413883
Com. nr. 130039/2013

Ochiul american

Traducere de Luminița Ceica

Colecția “Dosarele Omega” nr. 6
Făgăraș - 2013

CUPRINS

- I. — O crimă semnalată prin satelit / 7
- II. — Portul părăsit de mare / 23
- III. — Goi, sub privirea americană / 32
- IV. — Incredibila poveste a navei spion „Mythos” / 42
- V. — Jandarmii nu sunt păsări / 55
- VI. — Ochiul Deltei / 67
- VII. — Momentele crimei / 76
- VIII. — Secretele vaporului de spionaj / 87
- IX. — Corectorii operelor complete ale lui Dumnezeu / 95
- X. — Negrul cu cicatrice / 104
- XI. — Adevărați ochi americani / 124
- XII. — Final și trofee / 143

Preotul Constantin Virgil Gheorghiu.
Scurtă biobibliografie / 163

Cuprins / 168

„Omul își folosește ochii pentru a se îndrepta spre realitățile pe care ochiul nu le percep și veghează ca splendoarea lucrurilor văzute să nu îi ascundă esențialul.”

Sfântul Grigorie de Nazianz¹

O crimă semnalată prin satelit

„Mesaj urgent. Prin satelitul New York, 30 septembrie. Ora: 0 și 30 de minute. Destinatar: căpitanul Taxid, comandant al portului Rodon, latitudine și longitudine WR. Textul mesajului: «Femeia numită Akantha, în vîrstă de șaptesprezece ani, domiciliată în Insula Veneticilor, în Delta, districtul Rodon, tocmai a fost asasinată. Arma crimei: otravă. Ora crimei: ora 4 (ora GMT). Solicităm autopsie și anchetă. Semnat: doctorul Félix Smith.»”

— De unde ai asta? strigă căpitanul Taxid.

Sare din pat. Își scoate cămașa lungă de noapte și se îmbracă. Aruncă o privire la ceas: ora două și douăzeci de minute dimineața. Căpitanul nu este pe deplin convins că s-a trezit. Crede că visează.

Sergentul Gringa care tocmai a adus mesajul stă în picioare. În mijlocul camerei. Se dă înapoi spre ușă pentru a face loc căpitanului care își caută hainele aruncate peste tot. Este o cameră mică. Căpitanul se îmbracă repede. Automat, fără să dea drumul la foia albastră pe care tocmai a primit-o. Nu își găsește şoşetele. Sergentul se apleacă și le strânge de pe sub pat.

— Cine îți-a dat asta, sergent? întrebă căpitanul.

Își încheie nasturii la tunică.

— Doi militari americani. Doi mateloți de la *Mythos*.

— Când și cum îți-au dat-o?

— Acum zece minute numai. Nu mai mult. Am sărit

¹ Sfântul Grigorie de Nazianz, „Cuvântarea a doua despre Dumnezeu”, cap. XIII.

pe motocicletă și am venit. În viteză. Astă-i tot, căpitane.

Motocicleta este oprită sub fereastră. În mijlocul străzii. Motorul turează cu zgomot. Camera căpitanului este situată la parter. La Rodon nu există case cu etaj. Ușa și ferestrele se deschid direct în strada principală. Prin deschizăturile jaluzelor de lemn, se zărește strada îngustă, fără trotuare, fără pavaj, prăfuită, luminată de farul motocicletei.

— De unde știi că cei care ți-au adus acest mesaj sunt marinari americani? Echipajul de pe Mythos nu are dreptul să coboare pe uscat. Niciodată. Ei sunt consemnați să rămână la bord.

— Ei mi-au spus asta, căpitane. Și am verificat eu însuși.

— Ai verificat?

— Da, căpitane.

— Cum?

Pe barca pneumatică era scris cu litere mari, de un albastru fosforescent: „U.S.A. Navy Mythos”. Am văzut și am citit cu ochii mei. Bărbații aveau aceeași inscripție pe haina militară.

— Povestește-mi totul în amănunt.

— V-am spus tot, căpitane.

— Ia-o de la început. Cum s-a întâmplat?

— Eram de gardă, căpitane. Tocmai mă uitam la ceas. Era ora două. Fix. În timp ce îmi priveam ceasul, am auzit un zgomot de motor pe mare. Foarte aproape de mine. Era un zgomot puternic. Am alergat la fereastră. Era larg deschisă. M-am aplecat în afara și am privit marea. Am văzut barca pneumatică gri-alburiu, cu doi oameni la bord. Se îndrepta în viteză, ca o săgeată, spre port, venind din larg.

— Barca era luminată, sergent?

— Nu, căpitane. Nu era luminată deloc. Dar o vedeam clar. Datorită lunii: „Noaptea era luminoasă ca ziua.” Partea care ieșea din apă era de culoare albă. Sus era scris: „U.S.A. Navy Mythos”. Se putea citi ușor.

— Ti-a fost frică?

— Da, căpitane. Mi-a fost foarte frică. Eram sigur că era o debarcare inamică. Un atac neașteptat. Mi-am căutat pistolul și casca. Eram gata de luptă. Nu am avut timp să dau alarmă. Barca era deja în port. Cei doi marinari au tras-o pe uscat. Acestea s-au petrecut într-o clipită. I-am văzut părăsind barca pe plajă și îndreptându-se în fugă spre mine. Nu îi voi uita niciodată, căpitane, niciodată! Erau îmbrăcați în haine militare lungi, impermeabile, de culoare galben-roșiatic, fosforescente. Ai fi spus că sunt două flăcări galbene. Două flăcări din iad. Înaintau spre mine deplasându-se cu viteza focului. M-am adăpostit în spatele ferestrei, în genunchi, în poziție de tragere. Gata să mă apăr cu orice preț. Până la capăt. Să nu îi las să intre în comandament. Dar întorcând capul, i-am văzut în spatele meu. Pe amândoi. Le simteam respirația în ceafă. Intraseră pe ușa deschisă cu viteza fulgerului, fără nici un zgomot. Factorul surpriză lucra în favoarea lor. Din plin. Am înțeles că ei câștigaseră. Eram al lor. Eram învins. Orice rezistență era inutilă. Mă pregăteam să arunc pistolul și să ridic mâinile. Iertați-mă, căpitane! Totul s-a petrecut atât de repede, încât eram paralizat. Nu mi-am pierdut sângele-rece, dar eram confuz, nehotărât. Parcă eram adormit. Mi-era imposibil să reacționez. Să iau o decizie. Uimirea și teama m-au pus pe tușă. Americanii, dimpotrivă, erau în gardă. Rapizi. În mișcare. Ca niște adevărați diavoli. Unul dintre ei mi-a zis:

«— Salut, bravule sergent telegrafist Gringa!»

Mi-au spus pe nume, căpitane. Știau cine sunt. Mi-au întins mâna. Pe rând. Mi-au strâns mâna cu putere. Prieteneste. Ca niște vechi tovarăși. Cel de-al doilea mi-a zis:

«— Ce mai faci, sergent Jacynthe Gringa?»

— Îți vorbeau în limba noastră? întrebă căpitanul.

— În limba noastră, căpitane.

— Și spui că îți cunoșteau numele? Știau că prenumele tău este Jacynthe și că tu ești telegrafist și sergent?

— Știau tot, căpitane. Tot.

— Incredibil! Absolut incredibil! Dacă povestim toate acestea, ne vor spune că am visat. Că suntem nebuni. Că avem halucinații.

— Incredibil, da, dar adeverat, căpitane. Nimici nu se poate îndoi de acest lucru. Avem probe materiale. Avem mesajul prin satelit. Asta nu-i o dovdă?

— Ce ți-ai spus când ți-ai dat mesajul?

— Nimic. Mi l-ai dat în modul cel mai natural posibil. Exact cum dă poștașul o scrisoare. Eu ezitam să o iau. Am întrebat:

«— Ce e asta?

— Un mesaj urgent pentru comandantul tău. Pentru căpitanul Taxid. Poți să îl citești, sergent. Nu este secret. Tocmai a venit prin satelit.»

Am citit.

«— Vezi tu, sergent Gringa, acest mesaj a fost trimis de la New York acum mai puțin de un sfert de oră și acum el este în mâna ta. Căpitanul trebuie să meargă să vadă cine a ucis-o pe Akantha. Cât mai repede posibil. Dacă întârziți, asasinul va fugi.»

Am vrut să îi întreb pe americani cum au aflat la New

York că aici, foarte aproape de noi, tocmai s-a comis o crimă. Apoi am vrut să îi întreb cum de cunoșteau în America numele comandanțului nostru. De unde știau că eu mă numesc Jacynthe Gringa și că sunt telegrafist. Dar nu mi-au lăsat timp să deschid gura. Nici un chip să le spui ceva, orice. Știau că voi am să le pun întrebări și nu mi-au lăsat timp să vorbesc. Erau răi, căpitane. Foarte răi. Foarte vicleni. Niște diavoli. Nu marinari. Primul mă întrebă:

«— Spune-mi, sergent Gringa, frumoasa și vechea voastră motocicletă este tot în pană?»

— Nu, am răspuns eu. Am reparat-o ieri seară. Dar de unde știi că avem o motocicletă, că motocicleta noastră este veche și că era în pană? De unde știi toate aceste lucruri?»

În loc să îmi răspundă, unul dintre ei, cel mai Tânăr, mi-a spus:

«— Grăbește-te, sergent Gringa. Du mesajul la căpitanul tău. Repede. Cu motocicleta. Spune-i să nu telefoneze jandarmilor din Delta. Linia telefonică este întreruptă. Tot sectorul este izolat. Stâlpii au putrezit din nou și au căzut. Spune-i căpitanului Taxid că cea mai bună soluție este să aștepte lumina zilei, să urce în vechiul vostru Ford și să meargă la locul crimei.

— De ce să așteptăm lumina zilei? Putem pleca imediat, am spus eu.

— Nu puteți să plecați fără lumina soarelui, au răspuns ei.»

Și râdeau. Eu eram cu gura căscată, căpitane. Acești mateloți de pe Mythos nu erau oameni ca dumneavoastră și ca mine. Deloc. Erau demoni. Știau tot. Știau că noi avem o mașină veche. Știau și ce marcă e. Știau totul

despre noi. Totul. Cunoșteau cu siguranță toate secretele noastre militare. Sunt convins că aceștia cunosc chiar viața noastră privată. Suntem, cum spune psalmistul, „goi și descoperiți în fața ochilor lor”.

— Viața noastră privată?

— Da, căpitane.

Ofițerul se oprește. Își privește fix patul. Jumătate de cuvertură este desfăcută. Perna păstrează forma capului său. Cealaltă parte a patului este intactă. Căpitanul o vede și asta îi se pare de necrezut. Amina, spălătoarea, era acolo. A petrecut noaptea aici, în această jumătate de pat. N-a putut să se evapore fără să lase urme. Fără ca el să își dea seama de asta. Și totuși ea nu este acolo. În cameră nu e decât patul, chiuveta cu o cană de apă și telefonul. Nimic altceva. Nici măcar un dulap. Amina n-a putut să se ascundă niciunde. N-a putut decât să zboare, cum fac vrăjitoarele, dispărând prin pereți sau prin tavan. Căpitanul nu crede în vrăjitorie. Totuși, acestea sunt faptele.

— Asta-i tot? întrebă el.

Continuă să caute niște urme de-ale Aminei.

— Asta-i tot, căpitane. Pentru o noapte, este suficient. Este chiar prea mult. Nu voi uita niciodată noaptea aceasta.

— La drum, sergent!

— Mai este încă un lucru. Am uitat să vi-l spun, căpitane. După plecarea americanilor, am găsit pe biroul dumneavostră două cartușe de țigări. Le-au lăsat pentru dumneavostră, în dar. Iată-le!

— Nu este un cadou pentru mine, spune căpitanul. Dacă americanii știu totul, absolut totul despre noi, știu că eu nu fumez. Nu puteau să îmi ofere țigări. Cadoul

este pentru tine. Păstrează țigările tale americane. Ți-ai spus că liniile telefonice sunt întrerupte?

— Așa mi-au spus.

— Vom verifica. Vom vedea dacă blufează sau știu într-adevăr tot ce se întâmplă la noi, așa cum se laudă.

Căpitanul Taxid ia receptorul telefonului din perete și întoarce manivela. Sub aparat, așezată pe podea, se află o cutie neagră de lemn. Este zăvorâtă cu un lacăt. Are aceeași mărime ca și telefonul. Un cap de mort cu inscripția „deschiderea interzisă” este pictat pe capac. În cutie se află bateriile. La Rodon telefonul funcționează cu baterii și branșat la priză. Centrala electrică fiind în pană o zi din două, abonații posedă toți și lămpi cu petrol, iar cei opt abonați care au și telefon au primit baterii la instalare. Acestea sunt livrate încuiate, pentru a împiedica copiii să le golească de lichid. În fiecare an, doi funcționari vin la Rodon să verifice bateriile. Rămân aici două zile. Sunt primiți ca niște personalități. În seara sosirii lor se dă un banchet în cinstea lor. La acesta sunt invitați cei opt abonați, autoritățile civile și militare și soțiiile acestora.

— E inutil să sunați, căpitane, spune sergentul. Este ora două și jumătate.

— Într-adevăr. Nu m-am gândit la oră.

La Rodon, operatoarea lucrează de la ora opt până la prânz și de la orele opt sprezece până la ora douăzeci. În restul timpului, nu se poate telefona.

— Să mergem, spune căpitanul.

Iese, și sergentul îl urmează. Bolta albastră a cerului e plină de stele. În luna septembrie sunt cele mai frumoase nopți. Sergentul și căpitanul urcă pe motocicleta cu ataș. Fără să privească stelele. Acum știu

că în cer există sateliți. Ochi care îi privesc. Urechi care îi ascultă din umbră. E imposibil să știi care sunt stelele create de Dumnezeu și care sunt cele confectionate în U.S.A. Toate casele străzii principale sunt asemănătoare. Ziduri văruite în alb, acoperișuri de țiglă roșie, uși și ferestre care se deschid direct în stradă.

— Umilitoare! spune căpitanul.

— Ce este umilitor, căpitane?

— Condiția noastră de națiune subdezvoltată. Foarte umilitoare. Poți tu să afirmi, sergent, că ești contemporanul americanilor? Nu. Nu putem spune nici măcar că locuim pe aceeași planetă. Americanii văd de la o distanță de mii de kilometri ceea ce se petrece la noi. Ne semnalează de la New York o crimă comisă aici, la cincizeci de kilometri de Rodon. O crimă comisă cu doar câteva ore în urmă. Crimă despre care noi nu știm și despre care n-am fi știut niciodată dacă ei nu ne-ar fi semnalat-o. Ei ne vorbesc prin sateliți, iar noi nu putem să comunicăm nici măcar prin telefonul manual.

Motocicleta avansează foarte încet pe strada fără pavaj. Cele trei roți se afundă în praful roșu-cenușiu ca într-o saltea. Căpitanul își ridică gulerul tunicii pentru a se apăra de pulberea roșietică ce-i pătrunde în gură, în urechi și în ochi. Praful are un gust puternic, amar și sărat.

— Oprește la poștă, ordonă căpitanul. Trezește-o pe domnișoara Alina. Să ne facă legătura cu comandamentul.

Motocicleta se oprește câteva case mai încolo, în fața poștei. E o casă ca toate celelalte. Deasupra ușii mici de lemn se află o placă de ceramică cu inscripția „Poștă – Telegraf – Telefon”. Sergentul bate în geam. În interior se aprinde lumina. Prin ferestrele fără perdea

se vede cum domnișoara Alina se ridică din pat. Foarte speriată. Poartă o cămașă de noapte lungă cu broderie și o bonetă cu dantelă, ca în litografiile de altădată. Domnișoara Alina este subțirică, plăpândă, foarte agitată și foarte bătrână.

Căpitanul, rămas în atașul motocicletei, o privește pe domnișoara Alina cu milă și duioșie. Este o domnișoară bătrână care roșește numai ce o privești. Ca fetele de la pension. Altădată. A fost timp de treizeci de ani profesoară la Rodon. Mai înainte a fost învățătoare într-un mic târgușor, dar n-a stat acolo decât câteva luni. În vremea aceea avea nouăsprezece ani și se îndrăgostise de fiul unui negustor bogat. Era marea ei dragoste. Alina și iubitul ei nu se vedea decât pe stradă și la biserică. Nu își vorbeau niciodată. Din podoare. Dar își scriau scrisori. Într-o zi, o scrisoare a domnișoarei Alina căzu în mâinile unei matroane din oraș. Aceasta a citit-o mamelor tuturor elevilor. Scandalul a fost aşa de mare, că inspectorul a trebuit să o mute pe domnișoara Alina în târgul cel mai îndepărtat din țară. Astfel a ajuns la Rodon. Când a ieșit la pensie, cum nu știa unde să se ducă, neavând nici casă, nici familie, i s-a încredințat postul de operatoare și poștăriță. Astfel a fost instalată în mod gratuit într-o cameră mică, lângă biroul de poștă. Primește un salariu foarte mic, ce se adaugă minusculiei sale pensii. Munca îi este după puterile ei. În afară de cei opt abonați la telefonie, mai distribuie poșta, care sosește o dată pe săptămână.

„Biată bătrână! – își spune căpitanul privind-o pe domnișoara Alina. și eu sunt la fel ca ea.”

Nici căpitanul Taxid nu are pe nimeni, nicăieri. Este orfan. La zece ani a aflat că Statul acordă burse orfanilor.

Tocmai își pierduse mama și stătea prin străini. Era și el un venetic. A plecat singur la oraș și s-a înscris la concurs pentru o bursă. A fost admis primul. Era intern. În timpul vacanțelor rămânea la școală. Nu avea unde să meargă. Citea mult; după bacalaureat s-a înscris la Facultatea de Drept, dar locuia tot la internat, ca pedagog. Mai avea câteva examene pentru a-și lua licență. Dar fu chemat în armată. Cererea sa de amânare fu respinsă. Părăsi internatul pentru cazarmă. și-a terminat serviciul militar ca locotenent. I s-a cerut să rămână în armată și a acceptat. Se gădea că își va putea da licență și ca ofițer. Dar a fost trimis în garnizoane îndepărtate de orașele universitare și a renunțat la studii.

În anul în care trebuia să primească gradul de comandant a avut loc o discuție aprinsă la popota ofițerilor. După miezul nopții, toată lumea era amețită. A doua zi, căpitanul fu convocat la consiliul de disciplină. Era acuzat că l-ar fi pălmuit pe superiorul său. El nu își amintea nimic, însă martorii acuzării erau unaniști. Căpitanul Taxid fu trimis disciplinar la Rodon, ca și comandant de port.

Are în subordine patru marinari. Locuiește într-o cameră sordidă, fără apă, fără mobilă. E rupt de toate și de toți. Mai grav decât exilul la Rodon este faptul că prin aceeași sentință a fost degradat. Va rămâne căpitan până la moarte. Îi este interzis să avanseze. Interzicerea avansării este la fel de grea ca și munca silnică. Este o pedeapsă împotriva firii umane.

Omul este singura făptură verticală din Univers. Este o făptură bidimensională. A fost creat din țărână și suflare de viață, materie și spirit. Latura pământească din om este supusă gravitației și atrasă în jos. Cealaltă jumătate,

jumătatea cerească, cea creată de suflarea lui Dumnezeu, este supusă atracției spre cer, ca și flăcările. Este o atracție tot atât de intensă ca și gravitația. Nu poți să i te sustragi. Orice ființă umană, oricât de josnică și pervertită ar fi, este supusă atracției în sus, spre cer. Ea aspiră să se înalte, să urce, să progreseze. Setea de a urca fără încetare mai sus nu poate fi niciodată astămpărată. Omul nu se poate niciodată sustrage dorinței sale de ascensiune, de avansare, aşa cum nu poate sustrage corpul său material de sub acțiunea gravitației. Dacă încălcăm această lege a ascensiunii, distrugem ființa umană. O ucidem. O stingem aşa cum stingem o flacără, împiedicând-o să se înalte. și din acest motiv căpitanul Taxid nu a putut niciodată să se obișnuiască cu pedeapsa care îi interzice să avanseze și îl condamnă să rămână căpitan. El suferă că a fost degradat, aşa cum suferă un om dacă este băgat cu capul în apă și nu poate respira. Setea de a urca și de a progrăsa este la fel de vitală pentru om ca și respirația.

De când a primit mesajul prin satelit, căpitanul Taxid respiră. Mesajul american este șansa lui de a-și depăși condiția de „degradat”. Această șansă a căzut din cer. Din satelit. Căpitanul este visător, pentru că este degradat. Ofensații și umiliții își împlinesc dorințele în vis sau la Loteria națională. Niciodată în realitate. Căpitanul Taxid se gândește la steaua Betleemului, care veghează din înălțime staulul unde s-a născut Fiul lui Dumnezeu, aşa cum veghează satelitul, în această noapte, deasupra Rodonului. Steaua Betleemului aducea vestea că Dumnezeu devenise om și că toți oamenii sunt invitați să devină Dumnezeu. Căci, aşa cum spune Sfântul Vasile, „Omul este o creațură care a primit porunca să devină